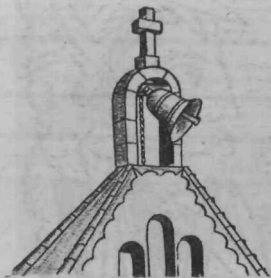

Molčeči zvon.

Nekje za goro je žalosten svet s čudno pravljico o molčečem zvonu. Živel je cerkovnik v hribovski vasi in zvonil, da so vsi jokali. Težki časi so bili, svet se je preveč smejal. Harmoniko so rajši poslušali kot pridigo. Cerkovnik je bil pa božji mož. Zvonil je z vso svetostjo in je verjel, da ne v slabo. Res so ljudje poslušali zvon bolj kot vse drugo.

Pa ne dolgo. V hribovsko vas so prišli tuji ljudje. Niso govorili po naše. Prinesli so bolezen, pijačo in slabo življenje. Zvon je pel zmeraj bolj žalostno, cerkovnik je postajal siv in truden. Ljudje niso več poslušali jutrnjice in večernice. Sredi vasi je bila bela hiša. Tam so prodajali veselje in zabavo. Cerkovnik je molčal. Tepli bi

ga, če bi govoril. Tudi ni razumel tujega jezika. Nazadnje so se še otroci umaknili zvonu. Takrat cerkovnik ni mogel več prestatjati in je umrl. Tiho so ga pokopali.

Odkar je pa bil cerkovnik v zemlji, zvon ni hotel več zapeti. Vlekli so za vrvi, šli so v line, vse zastonj. Zvon ni zvonil, komaj včasih je nerodno zaškripal. Nekaj časa so ga pustili, potem so se pa ujezili.

»To vendar ne gre, da bi bili brez zvona.«

Zbrala se je vas pred cerkvijo in so prišli tudi tujci, gosposki in črnołasi.

»Vrvi so napačne,« so premišljevali. Privezali so druge, pa zvon se ni oglasil.

»Kembelj ne bije prav,« so rekli drugi in so ga šli popraviti. Zvon je še zmeraj molčal.

V vasi je pa živel dečko, pastirček, ki so ga vsi zaničevali. Prišel je mimo, nasmej se je, prijel za vrvi in zvon je čudovito zavriskal.

»Kako mu poje!« so se čudili ljudje. Tujci so pa razsodili: »To ni po postavil!«

Hoteli so ga prijeti, pa je zbežal v planino. Zavriskal je nad vasjo in izginil.

»Pridi!« so prosili ljudje.

»Pridem, ko bo ura. Ko tujcev ne bo več!« je povedal.

Zvon še molči. Jutri bo prišel pastir s planine, da bo zazvonil.

